

helst i vältalighets- och poetisk stil. *En kvin- nas f. Naturens, blommornas f.* — *Syn.* Se *Skönhet*.

FÄHERDE, m. 2. pl. — *herdar*. Herde, som vaktar och har vård om nötboskap. Brukas till skilnad ifrån Ox-, Får- och Svinherde.

FÄHUND, m. 2. 1) (egentl., föga brukl.) Se *Vallhund*. — 2) (fig. pop. o. fam.) Se *Lymmel*.

FÄHUS, n. 3. Hus, der nötboskap och ofta äfven får och fjäderfå hållas instängda. I allmänhet menas dermed detsamma som Kohus. Särskilt för oxar, kallas det Oxhus.

FÄJA, m. fl., se *Feja*, m. fl.

FÄKREATUR, fäkreatur, n. 3. Se *Boskaps- djur*.

FÄKTA, v. n. 1. 1) Strida med vapen. *F. tappert emot fienden. F. för fäderneslandet. F. sig fram, igenom*, fäktande bana sig väg. — *Syn. Se Strida*. — 2) Efter fäktkonstens regler bruka värja, sabel, bajonett o. s. v., antingen i verklig strid eller blott för öfning. *F. med någon i duell, på värja, sabel. Han går och f-r hos fäktmästaren. F. väl. F. emot någon.* — 3) (fig. fam.) a) Göra häftiga rörelser och åtbörder med armarna, likasom då man fäktar. *F. med händerna, med armarna. F. emot*, streta emot, anstränga sig af alla krafter, för att emotstå. — b) Ifrigt anstränga sig, upphjuda alla krafter, för att vinna någonting. *F. efter något*, på det ifrigaste eftersträfvä, göra allt, för att vinna något. *F. för födan*, anstränga sig på allt sätt, för att vinna sitt uppehälle. — *Syn.* Se *Sträfvä*. [Fägta, Fäckta.]

FÄKTANDE, n. 4. Handlingen, då man fäktar (alla bem.).

FÄKTARE, m. 3. 1) En, som fäktar (bem. 2). — 2) Se *Gladiator*.

FÄKTAREKONST, se *Fäktkonst*.

FÄKTARLIK, a. 2. Liknande en fäktares. *F. ställning*.

FÄKTBANA, f. 1. Offentlig plats, der de fordnä gladiatorerne fäktade eller der man öfvade sig i fäktkonsten.

FÄKTHANDSKE, m. 2. pl. — *handskar*. Handske af tjockt läder med krage, som går upp ända till armbågen, begagnad af dem, som lära sig att fäkta.

FÄKTKONST, f. 3. Konsten att efter vissa regler föra värja eller sabel emot en motståndare, att gifva stötar eller hugg, parera, o. s. v.

FÄKTLÄRARE, m. 3. Se *Fäktmästare*.

FÄKTMÄSTARE, m. 3. Lärare i fäktkonsten.

FÄKTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man fäktar (bem. 1 o. 2). — 2) Strid i krig, träffning. — *Syn. Se Strid*.

FÄKTLPLATS, m. 3. Ställe, under bar himmel, der man fäktar (bem. 2). Se äfv. *Fäktbana*.

FÄKTSAL, m. 2. Stort rum, der undervisning i fäktkonsten gifves.

FÄKTSKO, m. 3. pl. — *skor*. Sko utan klack, med sula af filt eller buffelläder, som begagnas på fäktsalar.

FÄKTSKOLA, f. 4. 1) Anstalt, der undervisning lemnas i fäktkonsten. — 2) Det olika sätt att fäkta, som af olika fäktmästare läres och upp- gifves vara det bästa. *En god, dålig f.*

FÄKTSTÖT, m. 2. Stöt med värjan vid fäktning.

FÄKTTIMME, m. 2. pl. — *timmar*. Timme, då man tager undervisning i fäktkonsten.

FÄKTVÄRJA, f. 4. 1) Värja med fyrkantig klinga, utan udd och egg, i ändan försedd med

en läderbekladd knapp, och som begagnas, då man lär sig fäkta. Äfv. Florett. — 2) Värja, som begagnas att fäkta med, t. ex. i duell.

FÄKTÖFNING, f. 2. Öfning i konsten att fäkta.

FÄLAD, fälåd, m. 3. (prov.) Gemensam betesmark.

FÄLAS, v. d. 1. (pop. o. fam.; egentl. *Fär- das*) Rusta, rasa, flänga, väsnas.

FÄLB, se *Felb*.

FÄLL, m. 2. Se *Skinnfäll*.

FÄLLA, f. 4. Redskap att fånga djur lefvande eller döda, försedd med lockbete och en uppgillrad klabb eller stock, som nedfaller, då djuret inkommer derunder eller inför foten, för att åtkomma betet. *F. för råttor, mårdar, o. s. v. Gillra, sätta ut en f.* (Fig.) *Gå, råka, fastna i f-n*, låta snärja, bedraga, förleda sig; låta fånga sig genom svek, bedrägeri, list. *Få, hafva någon i f-n*, snärja, eller hafva lyckats att snärja någon, att förleda till något skadligt, förderfligt, olycksbringande. — *Syn.* (fig.) Snara.

FÄLLA, v. a. 2. (af *Falla*) 1) Låta falla. *F. segel, ankar. F. en gardin. F. lärar, gräta. F. bajonett*, låta geväret falla, så att bajonetten vändes rakt framåt. *Gå på med fälld bajonett. F. hufvudet*, nedluta det. *F. händer, armar. Han f-lde boken af förväring. F. hår*, säges om människor och djur, då deras hår småningom affaller. *F. fjädrar, se Fjäder, 1. F. hornen*, säges om horndjur, då vid viss ålder de först utväxta hornen affalla, hvarefter andra utväxa i stället. *F. skal*, säges om skaldjur, då deras skal vid skalömsningen affaller. *F. löfven*, säges om träd, då deras löf på hösten affalla. (Fig.) *F. modet*, förlora modet. *F. igen, ihop*, se *Igenfälla, Hopfälla*. — *Syn.* Släppa. — 2) Nedslå något till marken, så att det blir liggande. *F. ett träd. F. skog. F. ned, omkull*, se *Nedfälla, Omkullfälla*. — *Syn.* Nedslå, Nedhugga. — 3) Döda (i strid eller på jagt). *F. en fiende. Han fällde honom med ett kastspjut. F. ett djur, villebråd*. Säges äfv. om vargen, då han dödar får. *Vargen har fällt ett, tio får*. — *Syn.* Nedslå, Nedlägga, Döda, Skjuta, Sträcka till marken. — 4) (fig.) a) Störta, bringa i förderfl. *Söka f. någon*. — b) Göra lägre, nedsätta, afslå. *F. priset på en vara. F. sina anspråk*. — c) Döma. *F. till ed*, genom laga dom ålägga edgång. *F. någon till plikt*. — d) Döma skyldig. *F. en anklagad. Del är bättre att fria än f., när den anklagade ej är fullt öfverbevist*. — e) Förebringa eller innefatta öfverbevisning emot en anklagad, så att han kan dömas skyldig. *Delta villne, vittnesmål f-ller den anklagade*. — f) Yttra, utsäga, afsäga, afkunna. *F. ett ord, ett uttalande, ett yttrande. Han fällde några ord, som blefvo illa upptagna. F. hetelser. F. förböner för någon. F. dom, utslag. Han har fällt sin egen dom, dömt sig sjelf. F. omdöme*, yttra sitt omdöme, säga sina tankar. *F. sitt omdöme om någon, något, öfver något*. — 3) (geom.) *F. en vinkelrät linie*, draga en linie så, att den blifver vinkelrät emot en annan. — 6) (kem.) Genom kemisk åtgärd ur en lösning afskilja något deruti innehållt ämne, så att det sjunker till botten af kärlet. — V. n. (jäg.) Säges om sjöfågel, då den slår ned, t. ex. vid vettare.

FÄLLANDE, n. 4. Handlingen, då man fäller; omständigheten, att någon eller något fälles. Jfr. *Fälla*. 1) *Ankarets, seglets f. Fjädernes, löfvens f.* — 2) *Ett träds f. F. af skog*. — 3)